

UFOHAUTA

JUHANI OLUTKOSKI

UFOHAUTA

UFOHAUTA

JUHANI OLUTKOSKI

© 2013 Juhani Olutkoski

Kirjan kannet: © Juhani Olutkoski

Valmistaja: BoD - Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: BoD - Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 978-952-286-471-0

”Herra sanoi Moosekselle:
, – – Minä laskeudun sinne puhumaan kanssasi...”
Raamattu: 4. Moos. 11:16-17

SISÄLLYS

Luku 1: ”Ne ovat täällä taas”.....	7
Luku 2: ”Sano se rukkasin”.....	12
Luku 3: ”Tutkimusretki ”.....	18
Luku 4: ”Pulla-Lindenillä”.....	30
Luku 5: ”Pako”.....	36
Luku 6: ”Springheel Jack ja kumppanit”.....	43
Luku 7: ”Saarna tulta ja tulikiveä”.....	48
Luku 8: ”Kioskilla ’Mulder’ ja ’Scully’”.....	55
Luku 9: ”Hihhulit”.....	63
Luku 10: ”Nightmare”.....	72
Luku 11: ”Spekulaatio poikineen”.....	93
Luku 12: ”Kuoppakammo”.....	105
Luku 13: ”Kylähullu”.....	113
Luku 14: ”Viimeinen varoitus”.....	134
Luku 15 ”Suunnitelma”.....	152
Luku 16: ”Humanoidi metsässä”.....	158
Luku 17: ”Metsämökin salaisuus”.....	168
Luku 18: ”Leikkiä Helvetin tulella”.....	175
Luku 19: ”Pelastava enkeli”.....	182
Luku 20: ”Kyllä poliisi tietää”.....	186
Luku 21: ”Ufohavainto”.....	191
Luku 22: ”Staalo, Lihatonntta”.....	199
Luku 23: ”Säteilymittaus”.....	203
Luku 24 ”Epäröinti”.....	238
Luku 25: ”Yö helvetistä”.....	249
Luku 26: ”Kurkiaura taivaalla”.....	301
Lähdeluettelo ja © -tiedot.....	313

Luku 1: ”Ne ovat täällä taas”

”Ei ole epäilystäkään, luonamme on vierailtu. — . Epäileville vinkiksi: Lukekaa kirjoja, perehtykää perimätietoon, yrittäkää ymmärtää, mitä todella on ollut tekeillä.”
kuudes kuun pinnalla kävellyt Apollo 14-astronautti **Edgar Mitchell** CNN haastattelussa
Ilta-Sanomat 21.4.2009

”Olen ollut sotilas- ja tiedustelupireissä, joissa tiedetään, mitä julkisuuden takana todella tapahtuu. Ja kyllä, täällä on vierailtu.”
Edgar Mitchell (23.7.2008 *Uusi Suomi*)

”Maapallon ulkopuolelta peräisin olevat avaruusalukset seurasivat kaikkia Apollo- ja Gemini-lentoja jonkin matkan päästä ja joskus melko läheltäkin. Joka kerta, kun niin tapahtui, astronautit ilmoittivat asiasta avaruuslentojen johtokeskukselle, joka käski aina pitää asian ehdottomasti salassa.”
NASA:n entinen Apollo-ohjelman tietoliikennepäällikkö **Maurice Chatelain** 1979

”Jos saisin vapaasti kertoa, mitä olemme avaruudessa kokeneet, maailma järkyttyisi perusteellisesti.”
Avaruudessa oleskelun ennätysmies, kosmonautti **Georgi Gretshko**

”Monta vuotta olen elänyt salaisuuden kanssa, salassapitovelvollisuus koskee kaikkia asiantuntijoita ja astronautteja. Voin nyt paljastaa, että joka päivä, Yhdysvalloissa, tutkamme havaitsevat kohteita, joiden olemus ja rakenne ovat meille tuntemattomia.”
Mercury- ja Gemini-astronautti **Gordon Cooper**: YK:n paneeli 1985

”Niin, tähän tiedätte että minulla on ollut joitakin kokemuksia radiomerkeistä. Kun alkaa saada vastausmerkkejä ulkoavaruudesta, mistä voi tietää, onko kyseessä oman laitteen häly vai sittenkin joku joka puhuu ulkoavaruudesta?”
Gemini 4 & Apollo 9 astronautti, prikaatinkenraali **James McDivitt**: *Dick Cavet Show* maraskuu/1973

”Ufo-ongelma on olemassa ja se on erittäin vakava.”
Kosmonautti **E. V. Khrunov**: *Tekhnika Molodezhi* -lehden haastattelussa (n:o 3/1979)

”Eilen esimerkiksi näin, jos sitä siksi voisi kutsua, tunnistamattoman lentävän kohteen. — Se oli valtava pallo, hopeanhohtoinen, se välkehti... kello oli 22.50.”
”Neuvostoliiton sankari”, kosmonautti **Gennadi Strekalov**: *Majak* radioaseman haastattelu suorana MIR-avaruusasemalle 28.9.1990

Jatulintarha, Kemin Ajossaari, Suomi
(1900-luvun lopulla hävitetty muinaisjäännös)

Pudasjärven erämaan syksyinen yö on pimeä. Valoakaan tai ääntäkään ei pitäisi häivähtää, mutta silti jotain etäällä välkehtii. Ja pian – miesten kauhunsekaista karjahtelua ja kiroamista, sekä kiväärin laukauksia. Välkkeen lisäksi metsää alkavat valaista kiväärien suuliekit. Mitä oikein on tekeillä?

Aamun sarastuksessa kylpevä taajama huokuu rauhaa. Ihmiset hoitavat aamuisia arkiaskareitaan, osan astellessa jo haukotellen raitilla. Siellä myös pastori Rautavarsta kulkee hiljakseen. Kaikki on hyvin seesteistä, vain kurkiaura huutelee autereisella taivaalla. Niidenkin luulisi tähän aikaan vuodesta olevan jo etelässä.

Pastori myhäilee. Tällaisena aamuna voi vain kiittää Korkeinta, että kaikki soljuu ikaikäisen järjestyksen mukaan.

Vai soljuuko sittenkään? Taajamaa kohti kaahaa metsätiellä maasturi, kovin erilaisissa tunnelmissa kuin rauhaisa omakotialue. Tässä autossa ei kaasujalkaa saada kevenemään, sillä miesten maailmankuva on järkkynyt.

Myöhään jatkuneista bileistä ovat palaamassa kolme nuorta hevaria, eli ammattikoulukaverukset Räyhä, Äksä ja Tsäpä. Viime bileissä kossukolakin on jouduttu nimeämään Mokakolaksi, koska sen vaikutuksen alaisena on suoritettu niin massiivisia hölmöilyjä. Mutta nyt pirskeet ovat sujuneet hyvin; ketään ei lyöty porioon, melamiinia ei särkynyt, eivätkä naapurit koputelleet Reinotohvelien kantapäillä seiniin – edes WC:n valkoista posliinituubaa ei kukaan puhallellut. Yö on kulunut kolmikon osalta todella nopeassa tahdissa; aamu on saapunut ennen kuin on huomattukaan. Kaipa sitä nukkuakin jossain välissä pitäisi, joten suunta on koteja kohden.

Lempinimien Äksä ja Tsäpä syntyhistoriaa ei kukaan enää muista, mutta Räyhä periytyy ala-asteen musiikkitunnilta. Opettaja oli laulattanut luokkaa: ”Jos sun lysti on niin sano: totta kai”. Ja eikö tämä poika aina vastannut kuuluvasti: ”Rotta nai”. Oppilailta varmastikin oli lystiä, muttei opettajalla. Lempinimi ansaittiin siltä istumalta, mutta kyllä hän myöhemminkin on osoittautunut sen arvoiseksi. Ja jälleen Räyhää laulattaa. Hän hoilottaa bileissä kuultua biisiä: *”Mitä mitä mietit, eikö toimi vietit? Pistä poika taalat jakoon vaan...!* Huh sentäs. Nyt mä osaan ulkoo Sliippareitten Tuu Tuu Juntin, kun Rykä soitti sitä puoli tuntia repeatilla.”

”Sittenhän voit elvistellä Syötteen karaokessa joikhaamalla sitä biisiä selkä tekstejä vasten”, Tsäpä keksii.

”Phah! Mä en oo laulanu karaokee ku kerran sunnuntaina ja sillonki ihan hiljaa. Mut jos Syötteen valikoimista löytyy Sliippareita, niin sitten mä todella meen sinne laulaan”, Räyhä uhoaa ja heilauttaa hevilettinsä pois silmiltä.

”Kaikille parempi ettet mee. Sun laulu olis samanlaista mölyä ku Sliippareitten Tarzanissa, jossa ne norsut huutaa lopussa niin saatanasti. Ja saatanastipa muuten kaahaa toi maasturikin”, Äksä huomauttaa.

Kiire ei lue lakia, kun auto kurvaa hiekka pöllyten erään talon pihaan. Myös naapurusto, sekä joukko ohikulkijoita kiinnittää huomionsa outoon kohnotamiseen.

Ulos purkautuu kolme silmin nähden hysteeristä metsästäjää, jotka alkavat yhteen ääneen kovaäänisesti selittämään naapureille ”niiden olevan täällä taas”. He vaahtoavat jotain heitä viime yönä Raippakorvessa kiusanneista valoista. Omituisia valoja oli välkkynyt vähän joka puolella, melkein kuin ne olisivat pii-rittäneet miehet. He ovat myös laukoneet aseilla ja kuulleet jopa metallisia kila-uksia oletetuista osumista. Lopulta miehet ovat paniikissa hypänneet autoon ja ajaneet takaisin kylään – harhailtuaan hätäpäissään ensin väärällä tienhaarallakin.

Pojat ovat pelkkänä korvana. Aikuisten keksiessä taustalla luonnollisia selityksiä pallosalamasta revontuliin, alkaa poikia juttu kiinnostaa ja he päättäväkin: ”Täähän on kunnon kummitusstoori! Tuollahan on ihan pakko päästä käymään.”

Äksä vielä muistaa: ”Hei; mehän ollaan jo pidemmän aikaa ihmetelty, mitä sillä tummalasisella maasturilla on jatkuvasti asiaa Raippakorventielle. Jospa se ei ookkaan joulupukin kärry, vaan liittyisikin tähän juttuun?”

Ohi kulkenut Pastori Rautavarsta huokaisee raskaasti kuunneltuaan metsästäjien selostuksen. ”Niin kaunis aamu, ja niin pilalla.” Samalla hän huomaa kuulijoiden joukossa erään eläkeikäisen mieshenkilön – Einon. Hän siirtyy Einon viereen ja sanoo hiljaa päätään kääntämättä: ”Pidä Herra mielessä, äläkä suunnittele yhtään mitään.”

Einokaan ei käännä puhujan katsettaan, eikä sano sanaakaan. Hän miettii jotain ankarasti ja hieroo leukaansa. Sitten Eino lähtee kävelemään pois. Aikansa käveltyään hän saapuu syrjemmällä sijaitsevan vanhan omakotitalonsa pihaan. Hän tarkastelee pihamaata, potkii risuja syrjään, sieppaa seinustalta rautalapion ja alkaa kaivaa kuoppaa.

Ja ihan kuin äsköisessä ei olisi ollut tarpeeksi: seuraavana päivänä marjastaja täyttelee koriaan Raippakorventien marjamaastossa. Täällä on hyvä marjastaa, koska alue on niin syrjässä. Metsästäjien tapaus ei häntä ollut tavoittanut, mutta silmänsä tavoittavat nyt ihmismäisen hahmon erään notkon pohjalta. Maakaavan hahmon päällä on risuja. Onko ne laitettu siihen, vai onko se itse vetänyt ne suojakseen? Marjastaja lähestyy varovaisesti hahmoa, ja vetäisee risukasan päältä pois. Niiden alta häntä tuijottaa alaston ja kylmettynyt nuorehko mies lasitunein silmin. Kauanko henkilö on siellä jo maannut? Parhaillaan vallitsee kyllä ajankohtaan nähden poikkeuksellisen lämmin säätila. Löytäjä yrittää kysellä tietoja mieheltä, saadakseen vastaukseksi vain ilmeetöntä tuijotusta. Lopulta outo mies saa vaivaisesti sanottua: ”Pelko ja kauhu.”

Luku 2: ”Sano se rukkasin”

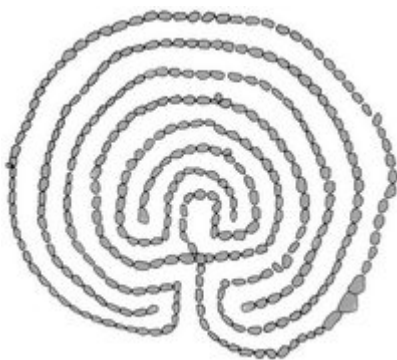
”Jos joku myy tyttärensä orjattareksi, tyttö ei pääse vapaaksi niin kuin miesorjat. Jos isäntä ei pidä orjattaresta, jonka on luvannut ottaa itselleen, hänen on sallittava, että orjatar ostetaan jälleen vapaaksi.”

2. Moos. 21:7

”Herra sanoi Moosekselle Siinainvuorella: ’ – –

Orjanne ja orjattarenne teidän tulee ostaa muilta, ympärillänne asuvilta kansoilta. Voitte ostaa orjiksenne myös keskuuteenne asettuneita muukalaisia samoin kuin heidän perheenjäseniään, vaikka nämä olisivatkin teidän maassanne syntyneitä. Heidä voitte pitää pysyvänä omaisuutenanne, ja voitte myös antaa heidät perintönä lapsillenne, jotka samoin saavat pitää heidät orjinaan. Heidät voitte aina pitää orjinanne, mutta toisianne, muita israelilaisia, te ette saa panna orjantyyöhön.”

3. Moos. 25:44-46

Muinaisjäänne: Holmengrån, Finnmark, Norja.

Seuraavana lauantaina huhut ovat ehtineet kantautua läpi pitäjän – myös erään reportterin korviin. Eero, joka on uudehkon paikallislehden *Pudasjärven Horisontti* -toimittaja, kiirehtää määrätietoisin askelin eteenpäin keskustan Kauppatietä. Juuri nyt hänet pysäyttää koria kanniskeleva hipin näköinen mies. ”Terveisiä Ufojen Ystäviltä”, mies sanoo ja iskee korista Eerolle kou-raan pienen pullapussin.

”Täns”, hämmentynyt Eero vastaa ja tunkee pussin povariinsa. Hän yrittää jatkaa matkaansa, kun hippi ehättää lisäämään: ”Näistä ovat ihmiset tahtoneet maksaa vitosen verran kolehtia.”

Hetken Eero miettii, ojentaisiko pussin takaisin, kaivaa sitten kuitenkin lompsan esiin ja heittää hipille setelin.

Matka jatkuu Eeron muistellessa sananlaskua ilmaisista lounaista. Hän vilkaisee hätäisesti pussin etikettiä mumisten: ”Tässä on näköjään yhdistyksen mainos, osoitteet ja kaikki filosooffiat painettuina. Täytyy iltakahveella syödä nämä ja lukaista teksti samalla – mutta mistä näitä kekkuleita heti sikiää kun jotain

outoa sattuu? Toivottavasti eivät sentään ole mitään hippihuumepullia, etten illalla rieku kattokruunussa kuin joku apinoiden Tarzan.”

Pian hän saapuu toimittajaparinsa Tanjan henkilökohtaiselle reenikämpäle, jossa tämä juuri treenaa karateliikkeitä. Kellarissa on betonijalassa oleva lauta eli makiwara, nyrkkeilysäkki, murskattuja tiiliä – ja jopa kung-fu kepit ja Bruce Lee juliste seinällä. Ei siis kovin naisellinen harrastustila, vaikkei Tanjan naiseudessa mitään vikaa ollut. Hyvin simpsakka – ehkä vähän itsepäinenkin – kolmikymppinen tummatukka, joka ei ilmeisestikään ollut pahemmin juhannuksena alasti ruispellossa kierinyt, koskapa on sinkku. Sen sijaan huhuttiin, että hän olisi ollut oikein kaukoidässä opiskelemassa taistelulajeja, mutta itse hän ei suostunut vahvistamaan huhuja oikeiksi, ei tosin niitä kieltänytkään. Se vähä jota hän harrastuksistaan paljasti, on väite kuulumisesta kuppikuntaan, joka ei noteeraa vyön värejä mitenkään. Hän ei koskaan ollut myöskään käyttänyt taitojaan ketään vastaan. Tarkoittaako tämä, että hän on huono lajissaan?

Oli miten oli. Pääasia, että ihminen on onnellinen ja harmooniassa harrastustensa parissa, on siinä sitten mestari tai tumpelo.

Eero astuu – ei niin raikkaaseen – betonikellariin. Joku voisi sanoa testosteronin hajuiseen, mutta epäsopivaahan se olisi Tanjasta puhuttaessa. ”Terve Tanja! Tiesin että sulla on tähän aikaan treenit meneillään, mutta kuulin niin kiinnostavan jutun, että päätin poiketa.”

Tanja keskeyttää hikisen urakkansa: ”No mikäs nyt niin ihmeellistä?”

”Tässähän ollaan jo viikko ihmetelty sitä sairaalaan vietyä tuntematonta miestä, joka löydettiin viime sunnuntaina Raippakorventien alkupäästä, eikä ole puhunut mitään muuta kuin ne pari sanaa. No juuri edellisenä päivänä oli sielläpäin tapahtunut muutakin kummaa. Naapuri kertoi jostain metsästäjistä, jotka silloin lauantaina olivat paenneet hysteerisinä Raippakorvessa kummitelleita

valoja. Naapuri oli itse sattumalta ollut paikanpäällä kuuntelemassa heidän vauhkoa tarinaansa.”

Tanja naurahtaa: ”Kummittelevia valoja? Kaikkea sitä kuulee, mutta jos he tosissaan ovat pelänneet, voisi siinä olla aihetta artikkeliin.”

”He olivat kuulemma oikein kaahanneet pois metsästä ja pysähtyneet vasta turvallisesti sivistyksen keskellä.”

Tanjan ennestään suuret kauriinsilmät vain laajenevat: ”Tuollaista ei kyllä joka päivä tapahdu. Täytyy onkia jostain niiden miesten nimet selville ja käydä tekemässä haastattelu. Ja tsekata liittyykö se puhumaton mies jotenkin sitten asiaan?”

”Tätä juuri ajoin takaa; voitaisiin saada pitkästä aikaa kasaan jännittävä artikkeli... Miks muuten tää trukkilava on tässä?” Eero kummastelee pylväitä vasten pystyyn nostettua lavaa.

”Se on vaan pientä harjoitusvastusta”, Tanja vähättelee.

”Niin että mitä?”

Vastauksena Tanja lyö nopeassa tahdissa neljä keskimmäistä lautaa poikki. Ilkeitten rusahdusten myötä puunkappaleet lentelevät pitkin kellarin lattiaa.

Nyt on Eeron silmien vuoro levitä Tanjankin silmiä suuremmiksi: ”**Miten sä tuon teit!?**”

”Harjoituksella ja tekniikalla. Oikeaoppinen isku lähtee näin. Voima kumpuaa lantiosta. Huomaa nyrkin kiertoliike ja koko vartalon mukanaolo”, hän näyttää hidastettuna Eeron rintakehää vasten. ”Ja jos tehoa halutaan, on katutaistelussa isku ulotettava vastustajan selkärankaan asti.”

Eero lähes änkyttää epäuskoisena: ”Mutta e-ethän sä katutaistelee; sähän olet hieno nainen?”

”No en tietenkään. Mä vaan vähän pelottelin sua.” Rutistaa Eeroa hellän leikillisesti poskesta. ”Aina olen puhumalla selvinnyt. Eräänäkin kertana Oulun yössä joku laitapuolen hiippari sulki multa tien. Hän kysyi, että mitäs tyttö tekisit

jos meinaisin tarrata kiinni? Sanoin, että mulla on nopeat jalat, etkä pysyisi mun kannoilla. Sitten hän kysyi, että mitäs jos saisin kiinni ja alkaisin vähän väänteleen? Vastasin, että sehän olisi vaan hauskaa, kun olen 'vääntelyä' reenannut melkein pienen ikäni. Mulla oli hihatton toppi ja tyyppi katsoi käsivarsiani. Ilmeisesti jäntevyydestä näkyi, että olen vääntänyt muutakin kuin vellilusikkaa, koska pa hän päätti poistua takavasemmalle.”

Tanjan käsistä todellakin näkyy joka ikinen lihas, joten psykologinen vaikutus on ollut taattu. Siltikin Eeroa kauhistuttaa: ”Mutta toihan on ihan hirveetä! Mitä jos se hiippari tosiaan olisi käynyt päälle?”

”Höh. Sehän olisi ollut aivan epäreilu matsi, kun toinen on harrastanut taistelulajeja parikymmentä vuotta, ja toinen ryypännyt yhtä kauan.”

Jokin tuon naisen logiikassa viehättää Eeroa. Ehkä räväkkyys ja rauhantahitoisuus samassa paketissa. Eerohan ei ollut lainkaan niin räväkäs kuin Tanja. Paremminkin hän on silmälaseissaan, villaslipoverissaan ja kolehtihaavin kokoisissa polvipusseissaan hieman nössön oloinen kolmivitonen vanha poika.

Silmää hänellä kyllä on Tanjan viehkeydelle, mutta kun ei hän sattunut olemaan mikään toiminnan mies. Näin lähestymisyritykset ovat vain lykkääntyneet, milloin milläkin verukkeella. Povarissaan pullottavasta pullapussista hän saa kuitenkin idean. Eero rohkaisee mielensä ja räväyttää: ”Mitenkäs tuota, lähtisitkö Tanja kahville...?”

Tanjaa naurattaa: ”Kahville? Eihän me töissä muuta tehdäkään kun kitaatan kimpassa kahvia.”

Eeroa alkaa heti takelluttaa: ”Niin... mutta mä ajattelin, että jos vielä kupilliset...”

”No samapa tuo... jos jaksat odottaa, että käyn suihkussa?”

”Kyllä kyllä, mihinkäs tässä poikamiehellä kiirettä.”

”Mihin menemme? Tuossa Pulla-Lindenillähän olisi Pudasjärven parhaat pullat.”

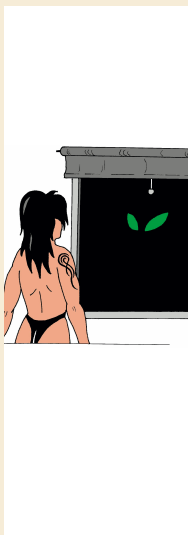
Vuosina 1969–72 Pudasjärvellä mellasti massiivinen ufoaalto. Nyt ilmiöt alkavat yllättäen uudelleen. Paikallislehden toimittajat kuin myös muutama kouluopikakin kiinnostuvat asiasta. Ilmaantuu myös monia tahoja, jotka tuntuvat tietävän ilmiöstä jotakin – aina kunnan tulisieluisesta pastorista omituiseen ufokerhoon. Hämäräperäistä kuoppaakin aletaan kaivaa erään kylähullun pihaan.

Ja miten näihin ilmiöihin liittyy Kalevala ja muinaissuomen jatulit? Onko kauan sitten tapahtunut jotakin, joka vaikuttaa nykyisyyteen? Miksi siitä vaietaan, että Väinämöinen haluaisi Kalevalassa kolkata Jeesuksen? Onko suomalainen poliisi tosiaan ratkaissut ufo-ongelman yhdessä illassa? Entä kuka tai mikä hiippailee korven kätköissä – pilailija, alien vai peräti itse Lapin pahankurinen haltija Staalo?

Lue UFOHAUTA, ja kysymyksiä on vielä enemmän.

Kirjoittaja Juhani Olutkoski on pyörinyt kolmisenkymmentä vuotta suomalaisissa huuhaapiireissä: ”Kaikenlaista on tullut nähtyä ja kuultua.”

<http://ufohauta.jimdo.com/>

ISBN: 978-952-286-471-0

www.bod.fi